

Emberavató áradás

(Bolyongtam én is,
lánylétemre úgy,
mint Tünde hőse,
Csongor tette hajdan,
a való éhe bennem mégí aludt,
hogy élni tudjak,
csak mesét akartam.)

Te, úgy hiányzol,
úgy hiányzol,
mint vitorlásnak
röpitő szelek,
mint hajósnépnek
messze tengeren
az asszony és gyerek,

Széthullanak
a napjaim,
ha nem te
tartod őket!
Ládd mivé lettél:
Arany-pántom,
társam,
pedig kívántalak
csupán szeretőnek!
Mit ér a bátor
gond és gondolat,
szavakon finom
ötvözet,
ha álmaimból
a való világba

nem kedves szavad
költöget.
Kenyér, bor,
derűje engem
hogy elkerül,
ha messze vagy,
és minden szál,
mi köt a léthez,
a küzdelemhez,
elszakad.
Te! Úgy hiányzol,
úgy hiányzol,
mint emberség
az embereknek,
mint szabadoknak
a becsületszerző
szavakon túli tettek!
Mint áradó folyónak
értelem-tartó gátak.
Te úgy hiányzol,
nincs erre szó,
magamat várom,
mikor téged várlak!

TÓTH ENDRE

Az utak dicsérete

Szeretem a keskeny, avarlepte ösvényt,
mely az erdő mélyén kanyarogva halad.
Rőzszeszedő asszony, szomját oltó szarvas
rajta jár a sudár, nagylombú fák alatt.

Szeretem a kicsi, keményre vert csapást,
mely a szétszórt tanyák között fut keresztül
s az iskola felé igyekvő gyermekek
libasorba mennek rajta seregestül.

Szeretem a lassú, alföldi dülöket,
hol a kocsit nyáron por lepi vastagon,
s magától poroszkál hazafelé a ló,
mert a gazdája már elszunnyadt a bakon.

Szeretem a füves, külvárosi utcát,
hol a kerítésen mosott ruha szárad,
s a nyitott ablakból rádió dala szól
s a készülő ebéd jó illata árad.

Szeretem a széles, nagy országutakat,
mert összekötik a Föld messzi tájait,
melyek gyümölcsüket egymásnak kínálják,
s ahol ezernyelvű, alkotó nép lakik.

Gyalogoltam én is fáradtan s fűgén is
országúton, dülön, csapáson, ösvényen
s kitarultak hazám tündöklő tájai,
s népemet igazán azóta ösmerem.